

ВАЖЛИВИЙ УРОК

Сергійко йшов до школи. Сіре небо, затягнуте важкими хмарами нависало над такою ж сірою землею, вкритою брудним сірим снігом. Мрячив холодний сумний дощик і все навколо здавалось зовсім непривітним та навіть ворожим. Сергійко йшов неквапливо, ледве переставляючи ноги. Та й хто ж у школу летіти буде? В таку погоду краще б він вдома посидів та якогось пригодницького фільму про шпигунів подивився, а йому в школу потрібно йти, ще й вчитися там.

Раптом Сергійко побачив бабусю, що безпомічно роззиралась навкруги. Хлопчику стало її шкода і він вирішив допомогти.

— Бабусю, ви щось згубили? — запитав він. — Я можу вам чимось допомогти?

— Допоможи, хлопчику, якщо тобі не важко. Я йшла дорогою, лиш на мить втратила рівновагу та заледве не впала. На ногах я втрималась, а от окуляри злетіли. Тепер от знайти не можу. Я без них майже нічого не бачу, — бабуся безпомічно розвела руками.

Сергійко роззирнувся і швидко знайшов окуляри. Вони впали в снігову кашу і були майже непомітні.

— Ось візьміть, — сказав він.

— Дякую тобі, дитино! — сказала бабуся. — Я навіть не знаю, що робила б без твоєї допомоги. Ти мене просто врятував.

Сергійко тільки відмахнувся:

— Це було зовсім не важко, — сказав він і з посмішкою пішов далі.

Здавалося б, нічого особливого не трапилось, але хлопчик здивовано озирався навкруги. Всього за мить все змінилось — з-під хмар визирнув промінчик і світ навколо наповнився кольорами, стурбовані людські обличчя змінились на усміхнені, а дощ чомусь не дощуляв, а навпаки вселяв надію на швидкий прихід весни.

«Чому ж все змінилось?» — запитаєте ви. А це все тому, що робити добрі справи дуже приємно. Це сповнює серце радістю. Спробуйте зробити комусь хоч малесеньку приємність і переконайтесь.

ПАПЕРОВЕ СЕРЦЕ

Ліна і Іринка подружки. Вони разом ходять до дитячого садочка і граються удвох, сплять на сусідніх ліжках, ще й живуть в сусідніх квартирах.

Сьогодні в Ліночки день народження. Вдома в неї багато гостей. Вони подарували багато подарунків. Іринка не забула про подругу, власноруч зробила листівку-сердечко і вручила подрузі. Та Ліна чомусь спохмурніла та ледь глянувши на подарунок, почала хвалитись новою лялькою.

— Подивись яка вона гарна, яке в неї плаття, а які черевички. А вона ще й «мама» говорить, — щебетала дівчинка.

— Дай мені подивитись, — попрохала Іринка. — Я таких ще не бачила.

— От тобі подарують, тоді й будеш дивитися, а це моя, — несподівано різко відповіла Ліна і, крутнувшись на одній нозі побігла зустрічати гостей.

Іринка розгублено дивилась їй вслід. Цього вечора вона була мовчазна і невесела. Навіть мама занепокоїлась, чи не захворіла вона. Тому, не чекаючи іменинного пирога, вони поспішили додому. Біля дверей під стільчиком валялось паперове серце. Ледь стримавши сльози, Іринка вийшла з квартири.

Дівчинка дійсно захворіла, а тому вже тиждень не відвідувала садочок. Ліна вдосталь награлася но-

